

МАКЕДОНКА.

(разказъ).

Едно голѣмо село въ Македония е разположило сиромашки кѣщици до самитѣ поли на планината. Български сѣ 300 кѣщи, грѣцки 10, а турски 20.

Мрачна и дѣждовна нощъ. Въ глуха тишина спи селото. Нигдѣ свѣтлинка, нигдѣ човѣшки гласъ. Куче салъ нѣкъждѣ прѣлайне и пакъ всичко занѣмей . . .

Въ една кѣщица млада жена преде, а на колѣнитѣ ѝ спи двѣгодишно момченце. Боли го главица.

„Нани ми, синко Стоянчо,
Мамино мило агънце,
Мамино сладко пиленце,
Нани ми, нани, юначе! . . .

Тихо пѣе майката и отъ врѣме на врѣме поставя върху челцето на дѣтето намокрена кърпа.

„Нанкай ми, пиле шарено,
Расти ми, юнакъ да станешъ,
Като баща си --- войвода
На отборъ млада дружина . . .“